

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 5T/60/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618010358
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Kráľová
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2021:7618010358.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves samosudkyňou JUDr. Monikou Kráľovou na hlavnom pojednávaní konanom dňa 26. augusta 2021 takto

rozhodol:

Obžalovaný:

X.
uznáva sa za vinného, že

v dobe od 1. júla 2017 doposiaľ, v obci V. a inde, ako otec štyroch maloletých detí, bytom u matky U. neprispieval na ich výživu, i keď mu táto povinnosť vyplýva z § 62 Zákona o rodine a podľa rozsudku Okresného súdu v Starej Ľubovni sp. zn. 2P/81/2015 zo dňa 21.1.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.2.2016, bol zaviazaný prispievať na výživu dcéry B. sumou vo výške 100 eur, dcéry U. sumou vo výške 90 eur, syna B. sumou vo výške 60 eur a syna J. sumou 50 eur, teda spolu sumou 300 eur mesačne, vždy do 10. dňa v mesiaci vopred k rukám matky, U., čím mu za uvedené obdobie vznikol dlh na výživnom vo výške 13.800,-eur a vystavil tak oprávnenú osobu nebezpečenstvu núdze, ktorej bolo zamedzené iba vyplácaním náhradného výživného a takto konal, hoci sa mohol zamestnať prostredníctvom Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Spišskej Novej Vsi a zabezpečiť si príjem pre plnenie vyživovacej povinnosti,

t e d a

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a vydal oprávnenú osobu nebezpečenstvu núdze a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách,

č í m s p á c h a l

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zákona a

z a t o m u u k l a d á

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 36 písm. l) Tr. zákona a § 37 písm. m) Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods.1 písm. a) Tr. zákona mu výkon trestu podmienene odkladá a podľa § 50 ods.1 Tr. zákona mu určuje skúšobnú dobu v trvaní 28 (dvadsaťosem) mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zákona obžalovanému ukladá povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností zaplatil zameškané výživné vo výške 13.800,-eur.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 24.5.2018 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves na tunajší súd obžalobu na obvineného X. na tom skutkovom základe, že v dobe od 1. júla 2017 doposiaľ, v obci V. a inde, ako otec štyroch maloletých detí, bytom u matky U. neprispieval na ich výživu, i keď mu táto povinnosť vyplýva z § 62 Zákona o rodine a podľa rozsudku Okresného súdu v Starej Ľubovni sp. zn. 2P/81/2015 zo dňa 21.1.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.2.2016, bol zaviazaný prispievať na výživu dcéry B. sumou vo výške 100 eur, dcéry U. sumou vo výške 90 eur, syna B. sumou vo výške 60 eur a syna J. sumou 50 eur, teda spolu sumou 300 eur mesačne, vždy do 10. dňa v mesiaci vopred k rukám matky, U. čím mu za uvedené obdobie vznikol dlh na výživnom vo výške 3.300,-eur a vystavil tak oprávnenú osobu nebezpečenstvu núdze, ktorej bolo zamedzené iba vyplácaním náhradného výživného a takto konal, hoci sa mohol zamestnať prostredníctvom Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Spišskej Novej Vsi a zabezpečiť si príjem pre plnenie vyživovacej povinnosti, ktorý právne kvalifikovala ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zákona.

Súd vo veci rozhodol trestným rozkazom dňa 29.5.2018, proti ktorému podala prokurátorka odpor, preto bolo na prejednanie veci nariadené hlavné pojednávanie.

Obžalovaný X. na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 Tr. poriadku neurobil žiadne z vyhlásení. K skutku dňa 26.8.2021 vypovedal, že si je vedomý, čo sa mu kladie za vinu a skutok ľutuje. V auguste 2017 odišiel z práce od pani V. pretože jej manžel išiel na dovolenku, no jemu neboli vyplatené peniaze. Mal živnosť, prácu si hľadal. Mal skôr iba príležitostné práce, napríklad sused potreboval opraviť garáž, alebo na obecnom úrade opraviť strechu. Nevie koľko mohol mesačne zarobiť, lebo nešlo o trvalé zamestnanie, ale o jednotlivé zákazky. Daňové priznanie podával. V roku 2019 išiel pracovať k sestre do Českej republiky, spadol tam zo strechy a mal zlomenú ruku. Približne šesť týždňov marodoval. V auguste alebo v septembri 2019 sa staral o maloletú dcéru, pretože partnerka začala robiť vo B.. Nebral rodičovský príspevok, dcéra mala šesť rokov, nosil ju škôlky, resp. do školy. Musel ju okolo 14.00 hod. vyzdvihnúť, pretože partnerka chodila z práce domov o 17.00 hod. Popri tom mal brigády. Nemal ale auto, nakoľko na ňom chodila partnerka do práce, preto bol nútený nájsť si prácu iba v Z. V roku 2020 prišiel korona vírus. Asi v máji 2020 si našiel cez inzerát prácu v Nemecku. Dva mesiace tam pracoval cez Slováka, za tie mesiace nedostal vyplatené peniaze, preto začal pracovať pre Nemca. Od júla alebo augusta 2020 začal poberať peniaze. Zarába tam cca 1200 -1300,- eur v čistom doposiaľ. Počas žalovaného obdobia nebol evidovaný na Úrade práce, nepoberal sociálne dávky. Prácu si hľadal sám, cez inzeráty. S deťmi bol osobne v V. naposledy v roku 2016, kedy ho napadol otec pani Y.. V kontakte je s dcérou B. s ďalšími deťmi sa už nestretol. S dcérou B. išlo o krátke stretnutia, pretože ich doma nemohla priznať. Deťom nekupoval žiadne veci, ale keď sa stretol s B. dal jej 50 - 60,-eur, tiež cez svojich rodičov kúpil napríklad U. mobil, ale doma musela dcéra povedať, že to má od starých rodičov, nie od neho. Spolu má päť vyživovacích povinností. K úprave vyživovacej povinnosti súdnym rozhodnutím nedošlo, dal asi dva trikrát návrh na zníženie vyživovacej povinnosti, ale vždy to bolo zamietnuté. Bolo to v dobe, keď nemal prácu. V mesiaci júl 2021 uhradil oprávnenej 900,- eur a 300,- eur a so sebou na hlavné pojednávanie doniesol 1.900,- eur z titulu dlžného výživného a 300,- eur ako bežné výživné, ktoré chcel takto dať oprávnenej do rúk, pretože kvôli exekúciám nemá vedený bankový účet. Ďalej uviedol, že skutku mu je naozaj ľúto a chce čo najskôr uhradiť dlh a riadne platiť výživné, keďže má teraz prácu.

Svedkyňa U. na hlavnom pojednávaní dňa 4.8.2021 zhodne ako v prípravnom konaní vypovedala, že k tomuto dňu je dlh na výživnom vo výške 13.500,- eur. Obžalovaný má platiť spolu 300,- eur mesačne na všetky štyri deti. K inej úprave výšky výživného súdnym rozhodnutím nedošlo. Od 1.7.2017 nezaplatil vôbec nič, okrem platby 900,- eur na hlavnom pojednávaní konanom dňa 1.7.2021. Dňa 29.7. 2021 jej na účet prišlo 300,- eur, nebolo tam uvedené meno, ani že je to výživné. Deťom počas celého obdobia neposkytol žiadne vecné plnenie, žiadne peniaze, ani sa o nich osobne nestaral. S obžalovaným nie je v žiadnom kontakte, nekontaktoval ju ani ohľadom výživného. V kontakte s ním bola dcéra B., ktorá ho videla možno dvakrát. Vyživovacia povinnosť trvá na všetky štyri deti. Najstaršia dcéra B. a nastupuje do

X. Y. Mladšia dcéra má 16 rokov, nastupuje do X. Y., syn B. a ide do X. rR., najmladší syn J. má 6 rokov a nastupuje do 1..i. V roku 2017 bola ešte na materskej, nepamätá si v akej výške poberala rodičovský príspevok. Od 1.1.2018 nastúpila do P. ako upratovačka, kde robí nepretržite až doteraz. Jej čistý príjem je cca 600,- niekedy 700,- eur. V predchádzajúcich rokoch mala slabší príjem cca 480,- až 500,- eur. Náhradné výživné pobera od 1.7.2017 až doteraz vo výške 300,- eur. Bývajú v štvorizbovom byte, ktorý patrí rodičom. Rodičom prispieva 100,- eur na bývanie, prispieva aj na stravu, ale viac je to na rodičov, pretože jej viac finančne nevychádza. Počas školského roka má výdavky na cestovné, obedy deťom v škole. Ak by nepoberala náhradné výživné nevychádzalo by jej to. Jej rodičia zabezpečujú starostlivosť o deti, pretože jej to nevychádza (finančne) a majú ich radi. Zabezpečujú deťom bežné veci, napr. synovi kúpili botasky, poskladali sa mu na bicykel.

Podľa § 269 Tr. poriadku na hlavnom pojednávaní boli prečítané nasledovné listinné dôkazy:

Z rozhodnutí Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Stará Ľubovňa číslo: SL3/OHN-NVAŠSD/SOC/2017/21703-3, SL3/OHN-NVAŠSD/SOC/2017/21703-5, SL3/OHN-NVAŠSD/SOC/2017/21703-7, SL3/OHN-NVAŠSD/SOC/2017/21703-9 zo dňa 6.11.2017, právoplatného 10.11.2017 vyplynulo, že oprávnenej U. bolo priznané náhradné výživné na všetky štyri deti v úhrnej sume 300,-eur mesačne.

Podľa rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 2P/81/2015 zo dňa 21.1.2016, právoplatného dňa 27.2.2016 boli maloletí B. zverení do osobnej starostlivosti matky - U. a otec - obžalovaný bol zaviazaný prispievať na ich výživu sumou 100,- eur mesačne na B., 90,- eur mesačne na U. 60,- eur mesačne na B. a 50,- eur mesačne na J. vždy do 10-teho dňa v mesiaci vopred, k rukám matky počnúc od 1.10.2015.

Rodné listy B. potvrdzujú dátumy narodenia jednotlivých detí a ich rodičov, ktorými sú obžalovaný X. Z potvrdení o návšteve škôl vyplynulo, že v roku 2018 boli B. ešte žiakmi Základnej školy v V..

Zo správy Väzenskej služby Českej republiky vyplynulo, že obžalovaný od roku 19966 nie je vedený v ich informačnom systéme.

Z rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 2T/24/2017 zo dňa 8.6.2017, právoplatným dňa 8.6.2017 vyplynulo, že obžalovaný X. bol podľa § 285 písm. f) Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona, ktorého sa dopúšťal od 27.2.2016, pretože zanikla trestnosť činu.

Zo správ Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Spišská Nová Ves, pracovisko Gelnica z 10.1.2018, 13.1.2021 vyplynulo, že obžalovaný bol naposledy v evidencii uchádzačov o zamestnanie dňa 1.4.2014, od 2.4.2014 bol vyradený z dôvodu začatia SZČO, má ukončené stredné odborné vzdelanie. Nepoberal pomoc v hmotnej núdzi ani žiadne štátne sociálne dávky. Na č.l. 61-68 je zoznam nahlásených voľných pracovných miest na úrade práce s miestom výkonu práce v okrese Gelnica od v dobe od 1.1.2016 (správa podaná dňa 2.2.2018) v počte nad 200, pri dosiahnutom základnom vzdelaní, nižšom strednom odbornom vzdelaní a strednom odbornom vzdelaní.

Zo správ Sociálnej poisťovne vyplynulo, že obžalovaný bol v žalovanom období evidovaný ako zamestnanec u G. od 7.12.2017 doposiaľ (5.1.2018). Od 1.1.2016 nepoberal dávky v nezamestnanosti, žiaden druh dôchodku ani nemocenské dávky.

Podľa výpisu zo živnostenského registra bol obžalovaný držiteľom živnostenského listu od 2.4.2004.

Zo správy Daňového úradu Košice, kontaktné miesto Gelnica z 9.1.2018 vyplynulo, že obžalovaný bol registrovaný ako živnostník, SZČO na dani z príjmov fyzickej osoby od 5.4.2004 - 25.5.2012 a od 17.4.2014 - 22.8.2014 a daňové priznanie podal za zdaňovacie obdobie 2011 až 2016. Dňa 6.5.2021 daňový úrad oznámil, že za zdaňovacie obdobie rokov 2018-2020 daňové priznania nepodal.

Podľa správy Okresného úradu Gelnica, katastrálny odbor obžalovaný nie je evidovaný ako vlastník nehnuteľností evidovaných na ich úrade.

Zo správy MUDr. U. všeobecnej lekárky pre dospelých zo dňa 25.4.2018 vyplynulo, že obžalovaný do dňa podania správy práceneschopný nebol, v roku 2018 bol dvakrát - 23. a 24.4.2018 ošetrovaný pre ťažkosti s ľavou hornou končatinou.

Podľa správ zamestnávateľa U. zo dňa 22.1.2018 bol obžalovaný JR. u nich zamestnaný od 17.3.2015 na dobu neurčitú. Pracovný pomer mu ukončili k 7.3.2016 z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny (nenastúpil do zamestnania), pričom ak by obžalovaný chcel, mohol u nich naďalej pracovať. Po určitom čase začali prichádzať exekučné príkazy a začal sa chovať nevyspytateľne, prestal si plniť svoje pracovné povinnosti. Zo správy G. vyplynulo, že obžalovaný bol jej zamestnanec od 7.12.2017 s dohodnutým pracovným pomerom do 30.11.2018 na 10 hod. týždenne a s dohodnutou mzdou 108,75 eur mesačne. Javil sa ako pracovitý, dochvilný zamestnanec. Bola informovaná o vyživovacej povinnosti ako aj o exekúciách, ktoré postupne prichádzali.

Z miesta trvalého bydliska (.) má obžalovaný všeobecné hodnotenie, neboli na neho podané žiadne sťažnosti a nebol riešený komisiou verejného poriadku. Z lustrácie v registri priestupkov vyplynulo, že obžalovaný sa opakovane dopúšťa priestupkov na úseku cestnej premávky.

Podľa odpisu z registra trestov bol obžalovaný X. doposiaľ (od roku 2002) päťkrát súdne trestaný z toho dvakrát pre prečin zanedbania povinnej výživy. Trestným rozkazom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/8/2010 zo dňa 27.1.2010, právoplatným dňa 10.2.2010 bol uznaný vinným podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b) Tr. zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov s odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov a uložením obmedzenia zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné. V určenej skúšobnej dobe sa však neosvedčil a dňa 31.7.2012 mu bol nariadený výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody, z ktorého bol dňa 15.10.2013 podmienčne prepustený. Trestným rozkazom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/41/2012 zo dňa 13.3.2012, právoplatným dňa 11.4.2012 bol uznaný vinným podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b), c) Tr. zákona a iné a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý vykonal dňa 9.9.2013. Naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/190/2012 zo dňa 17.6.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov z 18.6.2014 pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zákona, pričom bolo upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie Okresným súdom Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/41/2012.

Na základe takto vykonaného dokazovania súd hodnotil dôkazy jednotlivo a v ich súhrne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. poriadku, pričom skutkový stav zistil a ustálil a tak, ako je popísaný vo výroku rozsudku.

V konaní nebola pochybnosť o tom, že mal. deti B. sú deťmi oprávnenej U. a obžalovaného X., čo preukazujú ich rodné listy. Z rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 2P/81/2015 zo dňa 21.1.2016, právoplatného 27.2.2016 bolo preukázané, že maloleté deti boli zverené do osobnej starostlivosti oprávnenej U. a obžalovaný bol zaviazaný prispievať na ich výživu spolu vo výške 300,- eur mesačne, ktoré mal platiť vždy do 10-teho dňa v mesiaci vopred, k rukám matky. Z výpovedí svedkyne U. aj ako aj obžalovaného bolo preukázané, že k úprave výšky súm výživného na jednotlivé deti nedošlo a takýto stav trvá doposiaľ. Z výpovede svedkyne U. zároveň bolo preukázané, že vyživovacia povinnosť obžalovaného trvá naďalej vo vzťahu k všetkým deťom, nakoľko u synov je zrejme už vzhľadom na ich vek, že ide o osoby, ktoré si plnia povinnú školskú dochádzku a nie sú schopné samé sa živiť a u dvoch starších dcér bolo preukázané, že denným štúdiom na strednej škole sa sústavne pripravujú na budúce povolanie a tiež trvá voči nim vyživovacia povinnosť obžalovaného.

Obžalovaný sa k spáchaniu skutku priznal a oľutoval ho. V konaní nebolo sporné, že obžalovaný v žalovanom období až doposiaľ (do dňa vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku tunajším súdom) si vôbec neplnil vyživovaciu povinnosť voči svojim deťom platením výživného ani vo forme osobnej starostlivosti. Uvedená skutočnosť bola dokázaná na základe výpovede obžalovaného ako aj výpoveďou svedkyne U. ktorá zároveň potvrdila, že byť pomoci rodinných príslušníkov (poskytnutie bývania, prispievania na stravu, kupovania bežne potrebných vecí) a poberania náhradného výživného nemala by dostatok finančných prostriedkov na vyžitie so štyrmi maloletými deťmi. Aj z rozhodnutí úradu práce o priznaní náhradného výživného vyplynulo, že v dobe vzniku jeho nároku priemerný príjem oprávnenej U. predstavoval sumu 477,28 eur, pričom životné minimum pre ňu a štyri mal. deti predstavovalo sumu 563,72 eur, teda reálne oprávnená U. nemala mesačne finančné prostriedky ani vo výške zákonného

životného minima. Obžalovaný neplnením svojej vyživovacej povinnosti tak ohrozil základné životné podmienky detí.

Z listinných dôkazov bolo preukázané, že obžalovaný bol počas žalovaného obdobia v pracovnom pomere u G. z ktorého pre svoju nespokojnosť odišiel, čo vyplynulo z jeho výpovede. Tiež mal zamestnanie predtým, o ktoré sa pripravil vlastným zavinením. V žalovanom období teda buď preukázateľne pracoval, resp. na základe jeho výpovede je zrejmé, že pracuje v súčasnej dobe v zahraničí s príjmom, ktorý mu platenie vyživovacej povinnosti umožňuje a zároveň z listinných dôkazov vyplynulo, že počas tohto obdobia nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie a neboli zistené ani žiadne okolnosti, ktoré by mu objektívne vo vzťahu k výživnému bránili riadne a včas plniť si vyživovaciu povinnosť ako napr. zlý zdravotný stav, resp. poberanie sociálnych dávok v miere nedosahujúcej výšku životného minima, čo potvrdil aj sám obžalovaný. Obžalovaný v prípade záujmu mal možnosť zamestnať sa, čo vyplynulo z prehľadu veľkého množstva voľných pracovných miest evidovaných na úrade práce, sociálnych vecí a rodiny práve v oblasti, kde obžalovaný býva (okres Gelnica), keď vypovedal o potrebe starať sa o posledné zo svojich maloletých detí, s ktorým žije v spoločnej domácnosti, pričom by tak nebol odkázaný iba na brigádnicke práce. Je však zrejmé, že vzhľadom na vedenie viacerých exekúcií voči jeho osobe mu vyhovoval stav, keď nemal riadne uzavretý pracovný pomer na úkor možnosti dosahovať príjem z pracovnej činnosti, z ktorého by mohol uhrádzať výživné, ktoré má pritom prednosť pred akýmkoľvek inými výdavkami povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Súd mal na základe takto zisteného skutkového stavu za to, že obžalovaný mohol a bol spôsobilý v žalovanom období výživné platiť, a to v súdom určenej úhrnnej výške 300,- eur mesačne na štyri nezaopatrené deti. Platenie výživného obžalovanému dovoľuje jeho príjem (o výške ktorého vypovedal obžalovaný) resp. preukázateľne mal možnosť zamestnať sa.

Keďže vina obžalovaného bola v konaní nepochybne a jednoznačne preukázaná, súd ho uznal vinným zo spáchania skutku popísaného vo výroku rozsudku.

Súd ustálil zistený skutkový stav podľa § 122 ods. 13 Tr. zákona v zmysle ktorého, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207, ide o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa. Čo sa týka vyčísleného dľhu na výživnom oproti obžalobe upravil sumu dľžného výživného na sumu 13.800, eur, pričom vychádzal zo súdom určenej výšky vyživovacej povinnosti na všetky deti spolu vo výške 300,- eur mesačne a zohľadnil zaplatenie výživného na hlavnom pojednávaní konanom dňa 1.7.2021 v sume 900,- eur a sumy 300,- eur, ktorú zaslal obžalovaný na bankový účet oprávnenej dňa 29.7.2021.

Obžalovaný nevyužil možnosť tzv. účinnej ľútosti podľa § 86 písm. a) Tr. zákona, keďže celý dľh na výživnom neuhradil, napriek dlhej dobe, v ktorej mal túto možnosť takto urobiť.

Obžalovaný X. naplnil po objektívnej aj subjektívnej stránke skutkovú podstatu prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a), b) Tr. zákona, pretože najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a vydal oprávnenú osobu nebezpečenstvu núdze a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách. Uvedeného konania sa dopustil tým, že od 1. júla 2017 doposiaľ, na rôznych miestach ako otec štyroch detí, bytom u matky U. neprispieval na ich výživu, i keď mu táto povinnosť vyplýva z § 62 Zákona o rodine a podľa rozsudku Okresného súdu v Starej Ľubovni sp. zn. 2P/81/2015 zo dňa 21.1.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.2.2016, bol zaviazaný prispievať na výživu dcéry B. sumou vo výške 100 eur, U. umou vo výške 90 eur, syna B. sumou vo výške 60 eur a J. sumou 50 eur, vždy do 10. dňa v mesiaci vopred k rukám matky, čím mu za uvedené obdobie vznikol dľh na výživnom vo výške 13.800,- eur a vystavil tak oprávnenú osobu nebezpečenstvu núdze, ktorej bolo zamedzené iba vyplácaním náhradného výživného a takto konal, hoci sa mohol zamestnať prostredníctvom Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Spišskej Novej Vsi a zabezpečiť si príjem pre plnenie vyživovacej povinnosti.

Z konania obžalovaného a okolností spáchania skutku, najmä z jeho dlhodobého konania, kedy neuhradzoval výživné ani čiastočne napriek tomu, že mal tú možnosť, je zrejmé, že obžalovaný konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zákona, pretože nechcel platiť výživné, hoci mohol, čím chcel porušiť záujem chránený Trestným zákonom, ktorý sleduje ochranu zákonného nároku na výživu zo strany rodičov.

Pri rozhodovaní o treste u obžalovaného súd vychádzal z podmienok ukladania a účelu trestu vyjadrených v ustanoveniach § 31, § 34 a § 49 ods. 2 Tr. zákona, teda z účelu trestu a zásad jeho ukladania.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery súd v zmysle ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona prihliadol na spôsob spáchania činu - úmyselným zavinením, jeho následok, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súd podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona prihliadol na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a prirážajúcich okolností, pričom u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Tr. zákona, a to že sa priznal k spáchaniu trestného činu a úprimne ho oľutoval. Zároveň mu priráža okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona a to, že už bol za trestný čin odsúdený, nakoľko obžalovaný má v odpise z registra trestov odsúdenia, ktoré nemá zahladené a vzhľadom na dobu, kedy sa ich dopustil ako aj ich charakter (úmyselná trestná činnosť, špeciálna recidíva) je nutné na nich prihliadať.

Vzhľadom na osobu obžalovaného, u ktorého bola preukázaná recidíva v páchaní takejto trestnej činnosti, keďže jeho predchádzajúce dve odsúdenia za rovnaký trestný čin nevedli k náprave, s poukazom na skutočnosť, že v neplnení si vyživovacej povinnosti opakovane pokračoval a konal po dobu cez štyri roky (do doby rozhodnutia prvostupňovým súdom), vyživovaciu povinnosť si neplnil vôbec teda ani spôsobom, aby každý mesiac prispieval v akejkoľvek možnej výške, má súd za to, že by bolo na mieste uložiť mu trest odňatia slobody už spojený s obmedzením jeho osobnej slobody, teda ako nepodmienečný. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že pred samotným rozhodnutím súdu zaplatil časť výživného (spolu 1.200,-eur), ďalšiu sumu peňazí doniesol na hlavné pojednávanie, na ktorom však pre neprítomnosť oprávnenej nedošlo k odovzdaniu peňazí a v podstate iba vzhľadom na skutočnosť, že v súčasnej dobe má zamestnanie, kde dosahuje výšku príjmu, ktorá mu umožňuje platiť výživné ako aj dlh na výživnom, tak aby nedošlo k ohrozeniu plnenia vyživovacej povinnosti, mu súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov s tým, že jeho výkon mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 28 mesiacov a zároveň mu uložil povinnosť, aby v skúšobnej dobe zaplatil dlžné výživné vo výške 13.800,-eur, pretože má príjem z pracovnej činnosti, ktorý mu to umožňuje. Obžalovaný si musí byť zároveň vedomý, že neplatením bežného výživného (300,-eur mesačne do 10. dňa v mesiaci vopred) by sa opäť mohol dopustiť trestného činu zanedbania povinnej výživy a zároveň nezaplatením dlžného výživného počas plynutia skúšobnej doby sa vystavuje možnosti premeny uloženého trestu odňatia slobody na trest nepodmienečný.

Takto uložený trest súd považuje za spravodlivý, ktorý splní účel sledovaný Trestným zákonom tým, že ním bude zabezpečená prevýchova obžalovaného, teda individuálna prevencia a súčasne naplní prvok generálnej prevencie spočívajúci vo výchovnom pôsobení trestu na ostatných, ktorých odradí od páchania trestných činov. Týmto trestom bude zabezpečená aj možnosť platenia výživného zo strany obžalovaného, ktorý si musí uvedomiť, že na výživu svojich detí je podľa zákona povinný prispievať každý z rodičov.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 (pätnásť) dní od jeho oznámenia na Okresný súd Spišská Nová Ves.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom odvolanie smeruje, a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Obžalovaný môže odvolaním napadnúť rozsudok pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal

jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe.

Poškodený môže odvolaním napadnúť nesprávnosť výroku o náhrade škody. Oprávnená osoba sa po vyhlásení rozsudku môže odvolania výslovne vzdať alebo podané odvolanie môže výslovným vyhlásením vziať späť, a to až do doby, než sa odvolací súd odoberie na záverečnú poradu.

Podľa § 86 písm. a) Tr. zákona trestnosť trestného činu zaniká aj vtedy, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207, ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchateľ svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu.